

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. София, 04.04.2024 година

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и първи февруари две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галина Тонева
ЧЛЕНОВЕ: Петя Шишкова
Милена Панева

при секретар Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора от ВП Николай Любенов, като изслуша докладваното от съдия Шишкова КНД № 109/24г. по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XXIII от НПК.

Образувано е по повод на постъпил касационен протест с допълнение към него срещу присъда № 28 от 11.10.2023г., постановена по ВНОХД № 1063/22г. по описа на Софийски апелативен съд. Релевирани са касационните основания по чл. 348, ал. 1 т. 1 и т. 2 от НПК. Прокурорът възразява срещу несъобразяването с данните от доклада на АДФИ и длъжностната характеристика на главния счетоводител, срещу превратното тълкуване на счетоводната експертиза, срещу отказа на съда да попълни доказателствената съвкупност със справка от НОИ за правоимащите лица. Твърди неправилно приложение на европейското законодателство във връзка с провеждането на обществени поръчки, както и на наредбите за отпускане на лекарствата. Иска отмяна на присъдата, както в частта, с която подсъдимият П. е оправдан, така и в частта, с която е потвърдена оправдателната част на първоинстанционната присъда по отношение на подсъдимия И., и връщане на делото на въззивната инстанция.

В съдебно заседание представителят на ВП поддържа протеста. Намира, че Софийският апелативен съд е допуснал съществени процесуални нарушения при оценката на доказателствата, в резултат на което подсъдимите са неправилно оправдани.

Защитникът на подсъдимия П. твърди, че всички доказателствени материали са надлежно обсъдени. Изтъква, че рецептите не са счетоводни документи, поради което главният счетоводител няма задължение да ги проверява. Възразява срещу твърдението, че изготвените списъци не изпълняват изискването за изготвяне на описи, тъй като липсва нормативно предписание за реквизитите им.

Защитникът на подсъдимия И. изразява мнение, че въззивният съд е изпълнил законовите си задължения за събиране, проверка и оценка на доказателствата, както и че в протеста не се съдържат доводи срещу липсата на умисъл и специална цел.

Двамата подсъдими намират присъдата за правилна и законосъобразна и молят да бъде оставена в сила.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като се запозна с атакувания съдебен акт, материалите по делото и становището на страните, намери, че присъдата следва да бъде оставена в сила.

С атакувания съдебен акт присъда № 901294 от 10.12.2021г., постановена по НОХД № 393/2017г. на Благоевградския окръжен съд е отменена в осъдителната ѝ част, и подсъдимият М. П. е признат за невиновен в периода от 20.04.2006г. до 19.10.2011г. в [населено място], като длъжностно лице - главен счетоводител в [община], при условията на продължавано престъпление с четиридесет и седем отделни деяния, да е пропуснал да положи достатъчно грижи за управлението и запазването на повереното му имущество, като в нарушение на Наредба № 17/2000г. и Наредба № 1/2007г. е съставил платежни нареждания и разходни касови ордери за изплащане на суми по фактури на „Ф. П.“ ЕАД, без да изиска опис на рецептите със стойност, без да извърши проверка относно съответствието между стойността на представените рецепти и стойността посочена в съответните фактури, и без да е извършил проверка относно наличието на оригинал на рецептите, от което е последвала значителна щета на стойност 1 284 953лв. за [община], и е оправдан по обвинението по чл. 219, ал. 1, пр. 2 и пр. 4 от НК. Първоинстанционната присъда е потвърдена в останалата ѝ част, с която П. е бил оправдан по обвинението за умишлена безстопанственост, за нарушение на длъжностната му характеристика и за квалифициращия признак „особено големи размери и особено тежък случай“.

Апелативният съд е потвърдил присъдата по отношение на подсъдимия В. И. Благоевградският окръжен съд го е признал за невиновен в това, при условията на продължавано престъпление с пет отделни деяния в периода от 01.01.2007г. до 19.10.2011г. в [населено място] в качеството му на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение – кмет на [община], да не е изпълнил служебните си задължения, произтичащи от чл.44, ал.1, т.1 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, от Наредба за възлагане на малки обществени поръчки и от Закона за обществените поръчки, като не е открил и провел процедури за възлагане на малки обществени поръчки за доставка през 2007г. и 2008г., и на големи обществени поръчки за доставка през 2009г., 2010г. и 2011г. на лекарства и лекарствени продукти на ветераните от войните, военноинвалидите и военнопострадалите в [община], с цел да набави за „Ф. П.“ ЕАД облага в общ размер на 1 110 888.39лв. и от това да са настъпили значителни вредни последици за [община] в общ размер на 1 284 953лв., и го е оправдал по обвинението за престъпление по чл.282, ал.2, вр. ал.1, пр.2, вр. чл.26, ал.1 от НК.

Внимателният прочит на протеста и допълнението към него и съпоставката му с мотивите към присъдата разкриват, че всъщност липсва спор по обстоятелствата, включени в предмета на доказване. Всички изтъкнати факти от прокурора са приети за установени и от съда.

По безпротиворечив начин е изяснено, че за изпълнение на Наредба № 17/2000г. за условията и реда за отпускане на лекарствени продукти на ветераните от войните и на Наредба № 1/2007г. за реда за получаване и заплащане на лекарствени продукти на военноинвалидите и военнопострадалите, през 2007г. [община], като възложител, сключила два договора с общинското дружество „Ф. П.“ ЕАД. Не е провеждана обществена поръчка за избор на изпълнителя. Двата договора са с едногодишен срок на действие и след изтичането му не са продължавани. Други договори за инкриминирания период не са сключвани. Според двете наредби правоимащите лица могат да получат лекарства и лекарствени продукти безплатно или срещу частично заплащане, само от аптеки, сключили договор с общината.

За лекарствени продукти на военноинвалиди, военнопострадали и ветерани за времето от 20.04.2006г. до 19.10.2011г. [община] изплатила общо 1 119 194.07лв., от тях 1 110 888.39лв. на „Ф. П.“ ЕАД, останалите са на правоимащи

лица. Според нормативните изисквания плащанията следвало да са за реално направени разходи, удостоверени документално – с оригинали на изпълнените рецепти, опис на рецептите със стойност на лекарствата, и фактура. Общината получавала субсидии от Централния бюджет въз основа на тримесечни справки за изразходваните суми.

Извършена била финансова инспекция от служители на АДФИ, която приключила с доклад за допуснати множество нарушения. Констатациите били в смисъл, че общината е заплащала средства за лекарствени продукти, без направените разходи да са надлежно документирани. Установените нарушения включвали липсата на описи с информация конкретната рецепта за кой пациент е издадена и каква част от стойността на лекарството е заплатена от него. Рецептите били приемани в насипно състояние, като сред тях имало множество нередовни – имало рецепти без необходимите реквизити – име на пациент и дата; някои били само копия, други били с нанесени поправки; имало рецепти на починали лица, както и издадени от лекари, които отричали да са ги писали; на жена били изписвани лекарства за лечение простата, а на мъж – вагинални глобули; приемани били рецепти за по-голям брой медикаменти от максимално допустимия по наредбите; печатите на лечебните заведения не съответствали с месторабота на лекаря и др. Освен липсата на документална обосновка за разходите, като нарушение в доклада си инспекторите посочили непровеждането на процедури за възлагане на обществени поръчки и липсата на договори.

Въз основа на доклада били удържани средства от полагащата се за периода от м.ноември 2011г. до м.юни 2012г. по Закона за държавния бюджет субсидия на [община].

Съдът е проверил достоверността на информацията, отразена в доклада, като е назначил техническа, счетоводна и комплексна експертизи. Техните заключения са приети и кредитирани и също са в смисъл, че подсъдимият П. е нареждал плащания към „Ф. П.“ ЕАД за възстановяване на разходи, които не са удостоверени документално по предписания в наредбите начин. Изплатените от общината суми съответстват на стойностите по издадените от „Ф. П.“ ЕАД фактури, но в много от случаите тези фактури са за лекарства и лекарствени продукти, изписани с нередовни рецепти.

Във въззивното решение е направен извод, че е обективно невъзможно да бъде извършена съпоставка на стойността по фактурите със стойността по рецептите поради липсата на описи и съхранението на рецептите в насипно състояние в найлонови пликчета или джобове, както и предвид изминалия период от време. Този фактически извод също не е оспорен в протеста. Във връзка с него тезата на прокуратурата е, че след като задължението за събиране и съхранение на документацията е било на подсъдимия П., и той не го е изпълнил, не може да черпи права от виновното си поведение, т.е. не може да бъде оправдан защото не е установено несъответствие.

След като е изяснил изчерпателно и точно фактическата обстановка по делото, без да е допуснал нарушение при събирането, проверката и оценката на доказателствата и доказателствените средства, апелативният съд е приложил правилно материалния закон. Всеки един от подсъдимите е признат за невиновен и оправдан, не защото не са установени претендираните в протеста обстоятелства, а защото те не изпълват състава на съответното престъпление.

Подсъдимият П. е признат за невиновен поради липсата на два елемента от обективния състав на престъплението безстопанственост. Изложените мотиви за липсата на съставомерен резултат се споделят от настоящата инстанция и това е достатъчно основание за оправдателна присъда.

По отношение на изпълнителното деяние възраженията в протеста са основателни. Според обвинението то е осъществено чрез бездействие, изразяващо се в неполагането на достатъчно грижи за управлението и запазването на повереното му имущество, в случая - средствата на [община]. Въззивният съд е констатирал, че П. е взел мерки и е създал организация, за приемане и осчетоводяване на документацията, постъпваща от „Ф. П.“ЕАД, както и че пропускът му да изисква описи е преодолян с предаването на списъци. В мотивите е посочено, че тази организация, макар и да не е била перфектна, е била достатъчна, за да не се допусне надплащане. Съдът е направил този извод без да държи сметка, че според изискването на закона длъжностното лице следва не просто да полага някаква грижа за управлението и запазването на имуществото, но е необходимо тази грижа да бъде „достатъчна“. Основен критерий при преценката дали грижата е достатъчна е изпълнението на служебните задълженията, а при неизпълнение - какви обстоятелства са го наложили. В случая подсъдимият не е изпълнил предписанията на чл.7, ал.1 от Наредба № 17/2000г. и на чл.8, ал.2 и ал.3 от Наредба №1/2007г., според които стойността на лекарствените продукти се изплаща на аптеките от общината срещу представени оригинали на изпълнените рецепти, опис на рецептите със стойност и фактура. Обективно е установено приемането и на копия вместо оригинали. Възражението, че рецептата не е счетоводен документ и П. не е компетентен да проверява съдържанието ѝ, няма връзка с факта, че са допуснати нарушения. В случая задължението на подсъдимия произтича от наредбите, а не от естеството на документа или длъжностната му характеристика. От него не се е изисквало да проверява предаваните от „Ф. П.“ЕАД рецепти в съдържателно отношение, а да се убеди, че са в оригинал, което е напълно във възможностите му, както и във възможностите на подчинетите му служители от счетоводния отдел. Тезата, че списъците, като придружаващ документ успешно изпълняват функцията на „опис“, защото липсва нормативно изискване за съдържанието му, би била вярна само, ако всички изплатени суми по фактурите съответстваха на сумите по отделните рецепти, описани в списъците, а това не е така. Поне два реквизита на описите са конкретно посочени в наредбите – в тях следва да фигурират рецептите, което предполага възможност за индивидуализирането им по някакви белези, и стойността по всяка една от тях. Документи с такава информация не са били изисквани във всички случаи преди подготвяне на платежните нареждания. Наредбите определят и срокове за плащанията, което предполага счетоводството да упражнява контрол и по отношение на съответствието на документите по периоди. Не се установяват обстоятелства, които обективно да са препятствали спазването на нормативно предписаната организация на отчитането и заплащането, поради което положената от П. грижа не може да бъде определена като достатъчна.

Изводът на въззивния съд за липса на настъпила „значителна щета“ е напълно правилен. Престъплението по чл.219 от НК е типично резултатно престъпление и след като [община] не е претърпяла щети от недостатъчните грижи на подсъдимия за повереното му имущество, деянието е несъставомерно.

Във връзка с установяването на вредоносен резултат като елемент от състава на престъплението, преди всичко следва да бъде обсъден съществуващият процесуален проблем, свързан с невъзможността да се провери дали изплатените на „Ф. П.“ЕАД суми по фактурите кореспондират със стойността на лекарствата по изпълнените рецепти. По този повод в протеста е направено възражение, че подсъдимият П. е отговорен за липсата и лошото съхранение на документацията, и изводът, че несъответствие не е доказано, означава, че извлича полза от собственото си противоправно поведение. Така изразеното становище не държи

сметка за очертаните от обвинението обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. За обвинението в безстопанственост срещу главния счетоводител, въпросът за наличието или липсата на несъответствие между сумите по рецептите и изплатените от [община] суми е ирелевантен. Прокуратурата изрично е заявила, включително и в настоящия протест /стр.3 от допълнението/, че сумата 1 284 953лв., която е удържана от полагащата се субсидия за [община], приета със Закона за бюджета, съставлява щетата, посочена от обвинението като елемент от състава на престъплението по чл.219 от НК. С други думи, претенцията, че общината е претърпяла щета се основава на факта, че не е получила субсидия от държавния бюджет, а не на това, че на аптеките са възстановени суми за лекарства, които не са били отпуснати на ветераните, военноинвалидите или военнопострадалите, или са били на по-ниска стойност. Предметът на доказване, следователно, включва обстоятелството, че субсидия в посочения размер е спряна от министъра на финансите, а не че изплатените на „Ф. П.“ЕАД суми са по-големи от реално дължимите. Последното не е възведено от обвинението, и като факт, значим за причинната връзка между поведението на подсъдимия и щетата за [община]. Няма спор, че изчисленията в доклада на АДФИ, който е основанието за спиране на субсидията, са за суми, изплатени въз основа на нередовна отчетна документация и непризнати рецепти, а не за недължимо платени суми. Докладът не дава отговор на въпроса на каква стойност са действително получените от правоимащи лица лекарства и лекарствени продукти през инкриминирания период. При така формулираното обвинение, на установяване подлежат обстоятелствата, че не са изисквани описи и че голяма част от рецептите са липсващи, невалидни или неизрядни. Обвинителният акт изобщо не съдържа твърдение за стойността на реално получените от правоимащи ветерани, военноинвалиди и военнопострадали лекарства и фармацевтични продукти, а именно това е обстоятелството, за което съдът е установил, че не е възможно да бъде изяснено заради неизрядната документация, водена в счетоводството. Дори и сумата да беше известна и съпоставката ѝ с общата сума по издадените от П. платежни нареждания да докаже несъответствие, разликата, независимо че би съставлявала вреда за общината, не би могла да служи като основание за осъдителна присъда, поради липсата на съответно обвинение. Ако в обвинителния акт като щета беше посочена общата сума, получена от „Ф. П.“ЕАД в периода от 20.04.2006г. до 19.10.2011г., тогава на изясняване би подлежало обстоятелството, дали тази сума е недължимо платена или средствата са разходвани законосъобразно според целевото им предназначение. Случаят обаче не е такъв, а начинът на формиране на щетата представлява съществено обстоятелство и е извън правомощията на съда да постанови осъдителна присъда въз основа на факти, различни от възведените с обвинението.

С оглед изложеното, изводът на въззивната инстанция, че деянието е несъставомерно поради липса на щета е правилен, защото удържаната сума от 1 284 953лв. не е годин предмет на престъплението по чл.219 от НК, освен това неполучаването ѝ от [община] не е в причинна връзка с неполагането на достатъчно грижи от страна на подсъдимия П..

След доклада на АДФИ по сметка на [община] е следвало да бъдат преведени три вноски от субсидията за държавни дейности – за месеците ноември и декември 2011г. и за месец януари 2012г., общо в размер на 426 541лв. Тези плащания са спрени. Останалата сума от 858 412лв. е удържана от изравнителната субсидия за 2012г., предвидена в ЗДБРБ в размер на 2 726 000лв. Видно е, че инкриминираните 1 284 953лв. не изпълняват законовото изискване за имущество, поверено на подсъдимия П.. Средствата не са постъпили изобщо по сметка на

[община] и са били извън разпоредителната власт на подсъдимия. Към момента на довършване на инкриминираното деяние сумата не е била прехвърлена от държавния в общинския бюджет, но е била предвидена в Закона за бюджета за 2011г. и за 2012г. Получаването ѝ от [община] е било предвидено да се реализира след изпълнение на законови предписания и разпореждане на централен административен орган. По принцип вземанията, ако се окажат несъбираеми, биха могли да съставляват щета по смисъла на чл.219, ал.1 от НК, но само когато са възникнали в резултат на разпореждане на длъжностното лице. В конкретния случай са възникнали по силата на Закона за бюджета.

Другият липсващ обективен елемент от състава на престъплението безстопанственост е причинната връзка между неполагането на достатъчно грижи от страна на дееца и настъпването на щетата. При престъпленията по чл.219, ал.1 от НК причинната връзка трябва да е пряка, а в конкретния случай е опосредена от решението на министъра на финансите. Според правомощията му по Закона за държавния бюджет /отм.2013г./, по Законите за бюджетите за 2011г. и 2012г. и постановленията за изпълнението им, министърът на финансите отговаря за практическата реализация на бюджетните взаимоотношения между общините и централния бюджет. В случая той е взел решение, че [община] дължи връщане на отпуснатите средства за лекарства и лекарствени продукти, тъй като не са изразходвани целево. Последното обстоятелство, всъщност не е установено, а е презюмирано предвид документалната необоснованост на по-голямата част от разходите. Преценката на министъра да удържи инкриминираната сума прекъсва причинно-следствения процес между допуснатото от главния счетоводител нарушение на нормативните изискванията относно документирането на дейността и спрените субсидии.

Основанията за оправдаване на подсъдимия И. също са от правно, а не от фактическо естество и се споделят от касационната инстанция. Съдът е приел, че от обективна страна не е осъществено изпълнителното деяние, изразяващо се в нарушение на служебните задължения, тъй като кметът на [община] не е имал задължение да проведе обществена поръчка. От субективна страна за съставомерността на деянието са необходими пряк умисъл и специална цел, а преценката на въззивната инстанция е, че установените факти не ги доказват.

Мотивите, с които Софийският апелативен съд е приел обективна несъставомерност на деянието, са оспорени в две насоки. Според прокурора, след като Директива 2004/18/ЕО не е била транспонирана към инкриминирания период, тя и постановените решения на СЕС, цитирани във въззивния акт, нямат предимство пред Закона за обществените поръчки. Счита също, че процесният случай не попада във визираната в решенията на СЕС хипотеза.

Тези възражения са неоснователни. Няма спор, че тълкувателните заключения на Съда на Европейските общности имат правнообвързващо действие спрямо всички лица, учреждения и националните съдилища. В този смисъл е изричната разпоредба на чл.633 от ГПК. Правилен е и изводът, че в конкретния случай са налице формулираните в решенията на СЕС изисквания, при които е допустимо пряко възлагане - възложителят да упражнява контрол върху отделния юридически субект и този субект да осъществява основната част от дейността си с възлагащия орган, който го притежава. Общностният законодател е констатирал, че съдебната практика на Съда на Европейския съюз в тази област се тълкува по различен начин от държавите членки, и е преодолял неяснотите с Директива 2014/24/ЕС за обществените поръчки. В нея ясно са очертани случаите, в които правилата за обществените поръчки не се прилагат в рамките на публичния сектор. Водещо е изискването за предоставяне на свобода на публичните органи да

изпълняват възложените им задачи за осигуряване на обществени услуги, като използват собствените си ресурси. Систематизирани са три предпоставки, при наличието на които прякото договаряне като изключение е допустимо: поръчките да са възложени на контролирани юридически лица, по отношение на които възлагащият орган упражнява контрол, подобен на упражнявания върху собствените му структурни звена; контролираното юридическо лице да извършва повече от 80% от дейността си при изпълнение на задачи, възложени му от контролиращия орган или от контролирани от него юридически лица; в контролираното юридическо лице да няма пряко частно капиталово участие. Приема се, че възлагащият орган упражнява контрол върху юридическото лице, когато има решаващо влияние както върху стратегическите му цели и значимите решения.

Въззивният съд убедително е аргументирал извода си, че тези изисквания са изпълнени. В мотивите към присъдата е посочено, че едноличен собственик на капитала на „Ф. П.“ЕАД е [община], че решението за прекратяване на дружеството е взето от Общинския съвет, че повече от 95% от приходите на дружеството са от дейност, възложена му от собственика. Тезата, изложена в протеста по този повод е изградена върху принципно погрешна постановка. Наличието или липсата на предпоставките за пряко договаряне следва да се преценяват с оглед положението на възложителя спрямо изпълнителя, а не с оглед положението на кмета /подсъдимия/, който не е възложител спрямо общинското дружество. Обвинението се позовава на чл.7, т.1 от Закона за обществените поръчки/отм./, в който изрично е записано, че възложителят е орган на държавна власт. В случая това е Общинският съвет, който се разпорежда с имуществото на общината. След като по отношение на него посочените по-горе предпоставки са били налице, прякото договаряне е допустимо и непровеждането на обществена поръчка не съставлява нарушение. По повод изтъкнатият в допълнение факт, че първоначалните договори не са подновени след изтичане на срока им, следва да се отбележи, че не съществува изрично изискване за форма на прякото договаряне, както и че липсва обвинение за подобно нарушение.

За пълнота на изложението, настоящият съдебен състав намира за необходимо да очертае липсата и на други обективни признаци от състава на престъплението, а именно, претендираните от обвинението вредни последици, които и в този случай са спрените субсидии от министъра на финансите, както и причинната връзка между тях и нарушението на служебните задължения. Общината не би могла да търпи вреда при законосъобразно осъществяване на делегираните ѝ от държавата дейности по Наредба № 17/2000г. и Наредба № 1/2007г., по реимбурсиране на аптеките за доставените на ветераните, военноинвалидите и военнопострадалите лекарства и лекарствени продукти. Това би могло да се случи само, ако заплащането е недължимо, т.е. ако заплатените услуги реално не са предоставени на правоимащите. Последното обстоятелство, обаче, както вече беше изтъкнато, нито е установено по делото, нито е включено в предмета на доказване, очертан от повдигнатото срещу И. обвинение.

По отношение на причинната връзка са валидни изложените във връзка с обвинението срещу П. съображения за акта на министъра на финансите, който е *conditio sine qua non* за настъпване на вредните последици и разкъсва причинно-следствената верига между поведението на подсъдимия и спирането на субсидиите.

Приведените в мотивите към присъдата аргументи за несъставомерност на деянието от субективна страна също следва да бъдат споделени. Съдът е установил, че редица обстоятелства опровергават обвинението. Кметът И. е получил информация от различни източници, въз основа на която е достигнал до

убеждението, че не е необходимо провеждането на обществена поръчка. Чрез издаване на заповед е предприел необходимото за контрол върху изплащането на сумите. За изпълнението на наредбите е отговарял друг - ресорният заместник-кмет. По делото липсват каквито и да било доказателства, да е знаел, че част от рецептите са на името на починали лица. Според касатора прекият умисъл се установява от това, че подсъдимият не е изискал справка от НОИ за броя на правоимащите лица по двете наредби, въпреки че през годините сумите са се увеличавали, вместо да намаляват, а България не е участвала във войни. Посоченото обстоятелство категорично не е годно да докаже наличие на пряк умисъл. Голяма част от правоимащите лица не са участници във войни. Нарастването на сумите би могло да се обясни с нарастване цените на лекарствата. При това, контрол се е осъществявал, но не чрез справка от НОИ, както предлага прокурора, а в съответствие с нормативната уредба. Не е възложен на органите на местната администрация, а на аптеките, които изпълняват рецептите. За да получат изписаните лекарства, правоимащите лица следва да се легитимират с книжка за военноинвалид или военнопострадал, или с удостоверение за ветеран от войните.

Както правилно е изтъкнал въззивният съд, по делото не е установено наличие на специална цел. Подсъдимият И. не е имал мотив да облагодетелства финансово „Ф. П.“ЕАД. Като елемент от състава на престъплението, специалната цел подлежи на доказване, а не може да се презюмира когато извършителят или друг субект се е обогатил. Дори обогатяването в случая не е установено, защото облагодетелстването по смисъла на чл.282, ал.1 от НК следва да е противозаконно, а в обвинителния акт отсъства твърдение, че сумите, заплатени на „Ф. П.“ЕАД са недължими.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 28 от 11.10.2023 г., постановена по ВНОХД № 1063/22 г. на Софийски апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2